

Velikonoční dopis 2016

Farního sboru ČCE v Hranicích

Milí přátelé našeho sboru, sestry a bratři,

opět otevíráte dopis s velikonočním poselstvím a pozváním k velikonočním bohoslužbám a stolu Páně. Tentokrát jsou velikonoční svátky hodně brzy, ale zřejmě už nehrozí, že nám bude sněžít jako před třemi léty. Zima už skončila a příroda se probouzí k novému životu. I o tom jsou Velikonoce – je to poselství o novém životě.

Opět ve velikonočním týdnu začínáme Zeleným čtvrtkem v podvečer, kdy si budeme číst celý pašijní příběh. Tentokrát podle Lukášova evangelia. Ježíšovu cestu na kříž doprovází nejedno zastavení. Ve svém dopisu věnuji jedno zastavení postavě, která pomáhá Ježíši nést kříž. Je to zamyšlení i pro nás, protože i naše cesty jsou poznamenány tím, když jsme nuceni spolunést cizí kříž. Co se může díky tomu na té naší cestě změnit? Co všechno nás může ovlivnit? – I to jsou otázky, kterých se příběh dotýká... Těšíme se na společná setkání!

Jménem staršovstva požehnané Velikonoce přeje

Pavλίna Lukášová, farářka

Bohoslužby v době velikonoční - v Evangelickém kostele

- 20. března - **Květná neděle** - bohoslužby v 8.30 hodin - Výroční sbor. shromáždění
- 24. března - **Zelený čtvrtek** - v 18 hodin v kostele - **Pašije s Večeří Páně**
- 25. března - **Velký pátek** - bohoslužby v 8.30 hodin s **Večeří Páně**
- 27. března - **Velikonoční neděle** - bohoslužby v 8.30 hodin s **Večeří Páně**
(celocírkevní sbírka na Hlavní dar lásky) - letní čas, vstáváme o hodinu dříve!

Cestou přinutili nějakého Šimona z Kyrény, otce Alexandrova a Rufova, který šel z venkova, aby mu nesl kříž. Marek 15:21

Když jej odváděli, zastavili nějakého Šimona z Kyrény, který šel z pole, a vložili na něho kříž, aby jej nesl za Ježíšem. Lukáš 23:26

Nějaký Šimon z Kyrény se připlete do Ježíšovy cesty, která vede na kříž, která je vlastně křížová, která se mu stane křížovatkou života. Jen dvě evangelia zmiňují nějakého (tedy asi do té chvíle) naprosto neznámého Šimona z Kyrény, který tudy jen procházel. Zřejmě o Ježíšově cestě nic nevěděl - nepatřil k davu, který volal – ukřižuj! A nebyl to ani Ježíšův stoupenec, který jej dříve znal.

Čekali bychom, že se takový člověk, až splní svůj potupný úkol, co nejrychleji ztratí a bude se snažit na tuto chvíli navždy zapomenout. Ale zdá se, že tomu tak není. Evangelista Marek proti všem zvyklostem píše o tomto Šimonovi jako o otci dvou synů, jejichž jména uvádí: Alexandr a Rufus. Běžně byl člověk identifikován podle jmen svých rodičů. Ale zde musel být nějaký zvláštní důvod, proč je tomu naopak. Patrně proto, že Alexandr a Rufus byli lidé čtenářům známí. Tato jména se skutečně vyskytují v dopisech apoštola Pavla. Je tedy velmi pravděpodobné, že Šimon a jeho rodina se později připojili ke křesťanské církvi.

Tím však tato zdánlivě bezvýznamná epizoda dostává hlubší význam. Vypráví o člověku, který je násilím vtážen do příběhu, který se ho netýká, a přece se jím nechá ovlivnit na celý život. Je mu naložen cizí kříž, je tím vším zaskočen a ponížen a přece právě tímto způsobem nakonec dojde k víře.

Jakoby tím chtěl evangelista naznačit, že i naše cesta k víře může být v něčem podobná té Šimonově. Kolik lidí bývá nespravedlivě postiženo - ať už nemocí, lidskou nezodpovědností, nevysvětlitelnou událostí či politickými převraty. Snad každý z nás už někdy prožil situaci, kdy na něj „neúprosná ruka osudu“ ukázala prstem - tak jako římský voják na Šimona - a my jsme neměli na vybranou. Marně jsme se ptali, proč zrovna já? Marně jsme se bránili a dovolávali spravedlnosti. V takovou chvíli nám nikdo nepomůže, i kdyby chtěl. Všichni jsou rádi, že sami vyvázli. Vždyť se to mohlo stát klidně i jim... Člověk se tak jako Šimon odněkud bezstarostně vrací, na něco se těší a naráz je všechno jinak. Jakási cizí, nepřátelská moc v jediném okamžiku docela obrátí směr našeho života. Nemá to žádnou logiku. Nemá to vysvětlení. Ale nikdo už to zpátky nevrátí. Kolika z nás se něco podobného již přihodilo a kolika z nás se to ještě přihodí ...

A přece se právě tato krutá hra osudu může stát člověku cestou ke Kristu a nadějí. Šimon měl dost důvodů Ježíše nenávidět a co nejrychleji na něj zapomenout. Místo toho jej však vlastní ponížení přivede k tomu, že objeví v tom zuboženém člověku, za kterého nesl kříž, svého Pána a Spasitele. Kolikrát právě těžkosti a nespravedlnosti života přivedli mnohé z nás ke Kristu mnohem blíže než bezstarostné dny, kdy nám všechno vycházelo. Kříž na člověka často dolehne proti jeho vůli. Násilím a neprávem. Ale to neznamená, že v tu chvíli člověk ztrácí všechnu svou svobodu. Někomu se zdá, že v takovou chvíli už je všechno jedno a na ničem nezáleží. Ale i ten kříž se dá nést různě. Se vztekem a touhou po pomstě. S odevzdanou lhostejností. S hrdě vztyčenou hlavou. A nebo s pokorou a nadějí. O tuto volbu, o toto rozhodnutí a svobodu, jak svůj kříž ponese, náš nemůže připravit žádný voják ani krutá hra osudu.

Ať už si Šimon o tom, co se mu přihodilo, myslel cokoli, dobře věděl, že jeho ponížení brzy skončí. Měl to neskonale snazší než Ježíš, který klopytal vedle něho. Šimon věděl, že je třeba jen se obrnit trpělivostí a vydržet. Na Golgotě to skončí a víc se ho to už netýká. Totéž nyní víme i my. Všechno trápení, které musíme v život snášet, je ve skutečnosti jen kousíček cesty, kterou je třeba ujít a pak to za nás převezme jiný – Ježíš Kristus, ten Nazaretský.

Modlitba: Pane Ježíši Kriste! Děkujeme Ti, že jsi přijal náš kříž a na svém vlastním těle neseš bídu všeho světa. Vyznáváme, že mnohé své bolesti a trápení jsme si zavinili, mnohá na nás však dolehly nečekaně a nespravedlivě. Ale ty jsi nás ze všech vysvobodil. Díky, že jsi přijal náš kříž. Amen.